

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Ouedeln Anderson St. Aulsgt 34.25

ILLUSTRERAD TIDNING

IDUN

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

N:r 56 (631).

LÖRDAGEN DEN 15 JULI 1899.

12:TE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR: IDUN KR. 5:— IDUNS MODETIDN. MED PLAN- SCHER OCH HANDARB. ... » 5:— IDUNS MODETID, UTAN PL. » 3:—	UTGIFNINGSDAGAR: HVARJE ONSDAG OCH LÖRDAG. LÖSNUMMRIS: 8 ÖRE.	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3. REDAKTIONSSSEKR.: JOHAN NORDLING.	BYRÅ OCH EXPEDITION: KLARA S. KYRKO GATA 16, 1 TR. ÖPPNA KL. 10—5. ALLM. TEL. 6147. RIKS 1646.	KOMMISSIONÄRER ANTAGAS ÖFVER HELA LANDET PÅ ALL- DELES SÄRSKILDT FÖRMÅNL. VILLKOR. STOCKHOLM, IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.
--	---	--	--	---

ANNA M. ROOS.

Selma Jacobsson foto.

HUR VÄL jag ser framför mig peristylen i Högre lärarinneseminarium på min tid! Föreståndarinnan, fröken Regina Pallin, stod vanligen i dörren till »kritikrummet», med sin på samma gång stränga och välvilliga blick och sitt hjärtogoda leende följande »barnen», seminaristerna, där de med armarna kring hvarandras lif, två och två eller tre och fyra i bredd, glädt sorlande fulländade det traditionella kretsloppet kring ljusgården i pelargångens midt eller, med hufvudena tätt ihop, klungade sig i någon vrå kring en med värdefulla nyheter och färska undervisningsrön laddad kamrat. Ur sparfkvittret af unga och glada flickröster, stundom sekunderade af manliga stämmor, stego tidt och ofta klingande skratt som lärkdrillar upp emot glastaket. Då och då vek man vördnadsfullt åt sidan för en mötande lärare eller lärarinna, då och då korsades ens bana af en trupp normalskoleelever från de högre regionerna på väg till sång- eller gymnastiksalen. Sedan återtog ungdomsströmmen sitt ett ögonblick afbrutna lopp för att vid ljudet af stora ringklockan blixtnabbt dela sig i grenar, en för hvardera af seminariets tre afdelningssalar.

Lofvande och framtidsrika voro många af den dåtida generationen. Så märktes i kamratfloeken Selma Lagerlöf, med tung, svart fläta, djup, fjärrskådande blick och ljusa skalde-tankar bak den breda pannan; där drömde Jane Gernandt-Claine, blåögd och solhvit, kanske om de sällsamma länder och öden hon en gång skulle skildra; där gnolade Alice Tegnér med inspirerad blick sånger och visor, i frukostloftet vid pianot interfolierade dem med af henne själf komponerade musikaliska skisser öfver kamraterna, och där arrangerade Anna Roos, med det själfulla, bleka ansiktet och de mörka, gåtfulla ögonen, små litterära fyrverkerier inför en klick själsfränder, hvilka hälsade hennes prestationer med jubel, äfven då de oförhappandes fingo sig en och annan liten vänskaplig raketstång i hufvudet.

Anna Roos — hvad hade egentligen drivvit henne, enda dottern i det ansedda ämbetsmannahemmet, in på seminarium, innan ännu frågan »hvad skall du bli?» hunnit varda brännande äfven för flickor i hennes samhällsställning?

Icke håg för lärarinnekallet, åt hvilket hon aldrig ägnade sig annat än tillfälligtvis, utan ett starkt begär efter vetande och en utpräg-lad lust för studier.

Af sina föräldrar, generalpostdirektören Adolf Vilhelm Roos och hans maka, Sofia Maria Nordenfalk, hade Anna ärfvt rika anlag, som fingo en mångsidig och harmonisk utbildning. Hon var enda systemen bland fyra bröder. Om sin barndom har hon låtit oss få veta en del genom några tidningar och tidskrifter införda skildringar, i hvilka hon tecknar små muntra upptåg och äfventyr, med ett själfironiserande löje yppar sina naiva och högtflygande barnadömmar om hjältebragder och hjältedåd samt låter oss ana sin ensamhetslängtan — för hvilken hennes trånad till Robinsons obebodda ö var en exponent — och sin lidelsefulla känsla för naturen.

Från sitt åttonde till sitt tolfte år deltog Anna Roos i en privatkurs för flickor, där hon gjorde sig känd för sin ystra fantasi och sina dristiga hugskott, hvilka sällsamt kontrasterade mot hennes blida och drömmande naturel. Lätt hade hon att lära, brinnande vetgirig var hon, och läsa »bredvid» gjorde hon, tills hon i kamraternas ögon stod omgifven med en nimbus af lärdom. Efter att likaledes med påfallande lätthet hafva genomgått de tre högsta klasserna i Åhlinnska skolan kom hon vid sjutton års ålder direkt in i andra seminarieafdelningen.

Med Anna Roos inträngde friska vindar i kamratkretsen. Tillsammans med åtta litterärt intresserade seminarister bildade hon en före-

ning, i hvilken medlemmarna uppläste sina diktalster — Anna själf bjöd på en hel serie dikter, de flesta gående på bellmansmelodier — och där man först och sist spelade teater. Att Anna Roos med sin otroliga lätthet att skriva vers, sin snabba uppfattning af det komiska och sin förmåga att agera skulle intaga en dominerande ställning inom sällskapet, var naturligt. De teatraliska föreställningarna ägde vanligen rum under frukostloftet uppe på seminarievinden, »nordanvinden» kallad, eller nere i »kemikum». Mest lycka gjorde »Påfvedömet regress, världshistoriskt skådespel i fem akter». I detta, som sträckte sig öfver en tidrymd af två hundra år, spelade Anna Roos — skådespelets upphofsman — utom kardinal successive tre påfvar: den muntre Clemens V, som, prydd med en guldappertiar och omgifven af sina kardinaler, satt i Avignon och rökte cigarretter, drack skummande sockerdricka ur kemiska spetsglas och sjöng glada visor på operettmelodier, den kække f. d. sjöröfvaren Johannes XXII, hvilken uppträdde jämte sina båda medpåfvar (tre påfvar samtidigt inne på scenen — något enastående i teaterns annaler!), alla med stor patos bannlysande hvarandra, och den af koncilier oroade Eugenius IV.

Från seminarium trädde Anna Roos direkt ut i sällskapslifvet. Enligt öfverenskommelse skulle hvar och en af seminaristförbundets ledamöter årligen författa en krönika öfver sina upplevelser och därmed uppbygga sina åt alla väderstreck skingrade kamrater — en plan, som likväl ej mer än en gång sattes i verket. I sin rapport hade Anna Roos det för en nydiplomerad seminarist mindre vanliga nöjet att bland annat beskrifva sin — presentation på hofvet.

Men vid sidan af stora världens nöjen ägnade hon sig med iver åt allvarliga sysselsättningar. Så förestod hon under en följd af år en söndagsskola för fattiga barn från Klara och Kungsholmen. Att denna skola icke som de flesta andra dylika hade någon pietistisk anstrykning, var helt naturligt, ty Anna Roos hyste redan då den lefvande öfvertygelse om nödvändigheten att, med nedbrytande af dogmernas skrankor, återgå till kristendomens enkla och ursprungliga former, som hon uttalat i flere af sina dikter. Framför andra studieområden lockade henne historien och språkkunskapen. Hon fördjupade sig med hänförelse i den klassiska forntidens och medeltidens historia; med Orienten, för hvilken hon i sin diktning röjt så mycken förkärlek, sysselsatte hon sig särskildt. Redan vid fjorton års ålder hade hon på egen hand börjat läsa grekiska, samtidigt hvarmed hon i ungdomlig

entusiasm lärde sig utantill delar af Iliaden och Odysséen. Sedermera studerade hon efter hand italienska, spanska, portugisiska, latin och turkiska, och en tid funderade hon att på allvar ägna sig åt studiet af jämförande språkvetenskap. Därjämte målade hon med utpräglad fallenhet för olika lärare — samt författade, det senare dock blott i djupaste hemlighet.

Skrifva, i bunden form, hade hon gjort, så långt hon mindes tillbaka. Men hon hade dolt sitt författarskap, som man döljer ett lyte eller sitt ljufvaste lifshopp. Seminariekamraternas friska sympati hade lockat henne till yster vitterlek; men »de djupa känslornas orgelmusik» slöt hon ännu skyggt i sitt hjärta.

År 1885 åtföljde Anna Roos sina föräldrar till Lissabon, där hennes far bevistade världspostkongressen. Därifrån styrde hon kosan till Spanien och Schweiz, hvarjämte hon senare besökte Tysklands härligaste nejder, Frankrike, England och andra länder.

Djupa och afgörande lifsintryck mottog Anna Roos under sina vidsträckta resor. Fint och själfullt, i mjuka, välljudsrika tonfall har hon skildrat stämningar och episoder från dessa vallfärder i sin 1894 offentliggjorda diktsamling, kallad »I gryningen, sånger och ballader af Alfaro», ett urval bland de dikter hon skrivit under skilda perioder. Förstlingsverket, som för öfrigt innesluter författarinnans hela varma och upphöjda lifsåskådning, möttes från somliga håll af en tämligen omild kritik, från andra däremot af djup sympati. Så skref Viktor Rydberg till en vän om den för honom fullkomligt okände författaren och hans diktsamling:

»En anmälare... har talat om dessa dikter som efterklangspoesi, men glömt tillägga, att den större delen af dem icke är det, och att intryck från äldre skaldar äro hos en debutant naturliga. Om ej ett eko från ett äldre sångarsläkte dröjde kvar hos det närmast följande, vore detta en dålig orlofsedel för det äldre. Däri ligger ett föreningsband emellan dem och en tacksamhetsgård, på hvilken originaliteten ingenting förlorar. Äfven originaliteten är något, som är underkastadt tillväxtens och utvecklingens lag. Ett nära liggande exempel härpå är Tegnér's äldre dikter. Att Alfaro icke saknar originalitetens gåfva är alldeles säkert. I somliga af hans poemer har den redan slagit ut i blom.

Flere af dessa »grynings»-sånger, såsom »Pingstmorgon» och »I stjärnekväll», läste jag, utan ringaste öfverdrift sagdt, med förtjusning. Alldeles förträffliga äro också dikterna med fornnordiskt ämne och i fornnordisk dräkt. Läs t. ex. »Svipdag hos Mimer!» Huru fin och vacker till idéen — aldrig kunde visdomsbrunnens väktare besvara sin framställda fråga bättre — och hvilken sällspordt musikalisk fulländning i tonmålningen!

Några ord till slut! *En ädel bok betyder något.* När helst ett nytt verk af ästetisk halt föreligger, är min första fråga, om det skall höja eller sänka själsstämningen hos mitt folk. Alfaro's dikter höra till de själshöjande.»

Ett halft år senare utgaf Anna Roos, denna gång under sitt eget namn, novellerna »Tysta djup», fagra prosadikter i österländsk, grekisk eller fornnordisk dräkt, »veka och blida, med varm och drömmande blick». Hufvudtemat i dessa skisser är kärleken, den djupa, skälfvande, förteguna hängifvenheten, som, närd af tystnad och ensamhet, »bygger i Dybden» — från värld till värld. Typen för denna oändligt rörande och vemodfulla ömhet är den lilla österländskan Yarizme, den af tystnadens gud förtrollade, som tigande och ångestfull flyr från sin älskade, medan hela hennes själ ropar efter honom... »Men guden Horgun

blickar med orörliga, gåtfulla ögon långt ut öfver Yarizmes hufvud, ut öfver tigande vidder, hän mot stumma fjälltoppar, täckta af evig is.»

Öfversatt af författarinnan, utkom hela novellsamlingen ett par år efteråt på franska och mottogs särdeles gynnsamt af franska kritici. »Dessa sagor äro förtjusande, några inströdda dikter äro utsökta,» säger Charles Recolin i »Le Signal». Och professor Auguste Sabatier skriver i »Le journal de Genève»: »De kvinnor Mille Roos skildrar äro af en alldeles särskild typ. De ha en skygg stolthet, en trotsig kyskhet, en stum lidelsefullhet, som man kanske oftare möter i nordens än i södern. Alla dessa sagor berätta oss i grunden samma historia, och de uppenbara för oss ett af de djupaste dragen i kvinnohjärtat. Däraf deras originalitet, deras mänskliga sanning. Tilläggom, att de äro mycket korta, mycket skiftande i form och i färg, än insamlade i någon nordisk saga, i någon töcknig legend, än i Österlandets ljusmättade scenerier. Detta ger dem en stor charme. De ha också de två egenskaper, som utmärka goda berättelser: de rycka oss med sig, och de komma oss att tänka.»

Samtidigt med »I gryningen» sände Anna Roos »Lilla Elnas sagor» ut i världen. Fröna till dessa, som hon under barndomens friluftsoch drömlif samlat i skog och mark — företrädesvis i den väna smålandsbygden Tjust, dit också många af hennes sagor äro förlagda — hade i årtal legat nedbäddade mjukt och varmt i hennes af all världens sagoflöden genombrusade fantasi. Och när slutligen »faster Anna» satt med sin älskling lilla Elna på knäet, öppnade de sina hjärtblad och spirade upp kring den lilla i form af markens fagra- ste blomster.

Anna Roos' senare sagosamlingar, »I Hvita- vall» och »Luve Lulls sagor», äro skrifna i samma friska och mildt glädtiga anda, i samma kärlek till och förståelse af barnen. Det är icke några dussinsagor författarinnan berättar: hvar och en bär sitt särmärke utom prägnen af svenskt eller orientalistiskt kynne, hvarjämte i många, såsom i sagan om Mirza Mender, kejsarens son af Samarkand, ligger förborgad en djup tanke. Hennes sagofigurer äro heller inga genomsnittstyper: både människobarn, blommor och djur äro kärleksfullt individualiserade, liksom hvarendaste tomtegubbe står på sina egna ben och hvarenda liten älfva har sitt hufvud för sig. Detta jämte den konstnärliga, af äkta sagoskimmer öfvergjutna stilen gör Anna Roos' sagor och icke minst hennes bland dessa inströdda skälmska och naiva små visor, som så lätt fästa sig i barnaminnets, och af hvilka vi här med- dela en, kallad »Mariæ nyckelpigas bekymmer», till verklig litteratur, värderik, roande och begärlig för både stora och små.

Mariæ nyckelpiga satt och grät på ett blad:
»Inte kan jag — inte kan jag nånsin blifva glad.»

»Men, kära lilla nyckelpiga,» majbaggen sad,
»hvarför kan du — hvarför kan du inte blifva glad?»

»Jo, sex svarta prickar på kjolen bär jag ju,
och modet i år — ack, det är att bära sju!»

»Åh, kära lilla nyckelpiga, gråt inte så!
»Jag tycker,» sa' majbaggen, »att du är söt ändå!»

»Åh, tycker du det?» sa' nyckelpigan och log.
»Ja, kanske — ja, kanske, att sex prickar äro nog.»

Sedan någon tid tillbaka är Anna Roos redaktionssekreterare i den högt skattade och väl redigerade tidskriften Ord och Bild.

Et après?

TORA KJELLBERG.

DIKTER AF SWINBURNE. FRITT ÖFVERSATTA AF SIGRID ELM-BLAD. IV.

ROCCOCO.

MED HANDSLAG och med löjen,
med kyssar och med gråt,
så ända stundens nöjen,
och så vi skiljas åt.
Du kan ej vägar ena,
som en gång åtskils gå,
ur smärtans skal, det fräna,
ej glädjens drufsaff få.

Hvad skola gudar sända,
som se vår kärlek tom,
sin nåd åt dig kanhända?
Åt mig sin vredes dom?
Ack, glöm dem lätt till sinnes,
Glöm hösten för april!
Glöm, att jag ännu minnes,
Minns, att jag glömma vill.

Låt oss den tid förlåta,
som kysste kall vår glöd.
Vi ha ej skäl att gråta,
fast kärlek sof sig död.
Vi sugit från hans hjärta,
tills själen känt sig nöjd,
hvarenda suck af smärta,
hvertenda slag af fröjd.

Dröm, att den mun, som stelnat,
kan lifvas af en kyss!
Dröm, att det sår har helnat,
som ödet slog oss nyss.
Säg, att den ömhet finnes,
som vi till grafven dömt,
men icke att du minnes,
och icke att jag glömt.

Vår fagra kärlek svunnit,
ty så är kärleks sed,
och heta tårar runnit
på kalla kinder ned.
Ur ledans torra rötter
kan blomma ljuffig lust,
och glädjens nakna fötter
sig två i sorgens must.

Låt dina tankar sola
sig i vår brutna tro.
Men röda rosor skola
uti december gro,
och julifrost skall finnas,
där man om blommor drömt,
den dag, då du skall minnas,
den dag, då jag har glömt.

Vi gett med fröjd och tårar
och smidigt kärlekssvek
ett rum åt nya vårar,
ett rum åt nytänd lek.

Allt, som kan lyckligt vinnas,
hör sist det flydda till.
Och kärlek får ej minnas,
hvad tiden glömma vill.

Vår glädje trampats neder
af livvets tunga fot,
och tiden minnet leder
fram till dess vissna rot,
där trenne dagar slagit
tre dagars kärlek död,
och smärtan läger tagit
bland redan stelnad glöd.

Men där till aska falnat
allt, hvad de fröjdats åt.
Bland hvitgrått stoft, som svalnat,
lyft upp din blick och gråt.
Hur ödets trådar tvinnas,
föll bedjande ändå
en tår, att du må minnas,
en, att du glömma må.

ETT BARNDOMSMINNE. FÖR IDUN AF AMANDA KERFSTEDT.

KLOCKAN VAR TRE, och vi hade nyss ätit vår middag, då min mor föreslog min far att göra ett eftermiddagsbesök i det vackra värvädrät. Kusken tillsades att köra fram om en halftimme. Mina bönfällande blickar måtte hafva inverkat på far och mor, ty det beslöts, att jag skulle få följa med. Färden gällde visserligen en gammal militär vid namn Grandinson, postmästare i den lilla staden Torshälla, och hans likaledes till åren komna hustru, och jag var bara åtta år, men själfva åkningen tre kvarts mil var ju tillräckligt nöje för att göra mig öfverlycklig. På den tiden ansåg man det dessutom som något ovärderligt att få följa med far och mor, utan att reflektera öfver, huruvida förströelserna, som bjödos vid framkomsten, föll i smaken eller icke.

Som ett exempel på den tidens barnauppfostran i sådana fall vill jag nämna, att mina föräldrar under många år en gång i veckan tillbringade aftonen hos en åttioårig öfverstelöjtnant, som med sina tre åldriga döttrar bodde på ett vackert litet ställe invid staden. Jag var alltid med vid dessa besök, och det vore omöjligt att beskriva, hvilka kval jag utstod för att kunna bekämpa sömnen och icke rent af falla från stolen, och hvilken glädje jag kände, när betjänten på slaget nio förkunnade, att bordet var serveradt — men trots detta föll det mig aldrig in att förklara, att jag icke ville gå med. Sådant själfsvåld kände man icke till. Ordet »tråkigt» förekom mycket sällan på den tiden.

Emellertid kunde jag väl aldrig ana, då jag denna vårdag for den flacka vägen fram öfver en del af Rekarneslätten till ett gammalt par, att jag där skulle få ett intryck, som varat hela lifvet.

Vi blefvo hjärtligt emottagna, och kaptenen passade genast på och förde oss upp på ett berg ofvanför hans bostad, där han med otrolig ihärdighet lyckats anlägga en blomstrand trädgård.

Han var gladlynt, grofkornig och språksam, hade ett stort, tvärhugget ansikte, blondt, yf-vigt hår och ett långt, nästan hvitt skägg.

Hans skratt var mycket muntert och smittsamt.

Då vi kommo tillbaka från trädgårds promenaden, var kaffet framdukadt i salen, och sedan vi druckit det, sutto herrarne med sina pipor och damerna med sina handarbeten och språkade. Som båda herrarne voro mycket lifliga, saknades icke ämnen. Själaf blef jag placerad i en liten stol med några bilderböcker att roa mig med.

Jag var snart fördjupad i läsningen af en saga. Men mitt intresse för historiens utveckling afbröts hastigt genom några ord, uttalade af kaptenen med högljudd röst:

»Nej, jag skulle aldrig gifta mig med en sådan kvinna,» ropade han.

Ehuru jag, som sagdt, var bara åtta år, så blef jag nyfiken och jag lyssnade ifrigt till, hvad som följde på detta utrop, helst kaptenen reste sig och började otåligt gestikulera och domdera med en intensitet, som man sällan ser numera.

»Nej fy,» ropade han, »om jag kommer in en morgon i ett sofrum, som ett fruntimmer nyss lämnat, och ser tvättfatet fullt med smutsigt vatten, som icke blifvit utslaget, kammarne på toaletten fulla med hår, natttröjan på en stol och mössan på en annan, tofflorna framme på golvet och kamkoftan slängd öfver sänggafveln, ljuset och tändstickorna kvar på nattduksbordet och gårdagsklädningen kastad på soffan — ja, då vet jag med ens, att den flickan skulle då få gå i fred för mig, om hon också vore fager som Venus själf.»

»Men när man har en husjungfru . . . ,» vågade frun invända helt saktmodigt.

»Jag har en husjungfru, ja, för att passa upp på människor och icke på djur,» skrek kaptenen, allt mera ifrig. »Att det ser ut som det gör om morgnarna i en ladugård, det får man finna sig vid, men att en människa skall lämna sitt rum, utan att allt, som hör till hennes toalett, blifvit undanstökadt och ordnad, så att rummet är fint och nätt, det är helt enkelt djuriskt. Och om husjungfrun, som det åligger att bädda, sopa och damma, skulle knycka på nacken åt sin matmor, när hon går och utträttar sysslor, som matmodern borde skämmas för att öfverlämna åt henne, det skulle inte alls förvåna mig. Och hade jag en dotter, och hon vågade lämna sitt rum i ett sådant tillstånd af oordning, så skulle jag ge henne en bastant risbastu, om hon också vore aderton år.»

»Kanske man borde fordra detsamma af sina söner?» sade min mor litet skälmaktigt.

»Ja, hvarför icke,» sade kaptenen med något mildare röst, i det han satte sig, »det vore inte alls ur vägen, verkligen inte alls ur vägen.»

Ja, historien var icke längre. Vi åto en enkel supé och foro hem igen, men i mitt barnsliga sinne hade dessa den gamle kaptenens ord fastnat med ett outplånligt intryck. Så ofta jag någon gång i stor brådska är frestad att lämna mitt rum om morgonen, utan att fylla hans ordningsregler, står han framför mig, gladlynt, ifrigt gestikulerande och ropande sitt: »Nej, aldrig en sådan kvinna! Fy!»

Och, besynnerligt nog, ju längre jag lefvat, ju mer har jag funnit, att en sådan straffpredikan kunde behövas litet här och hvar i familjerna.

SKANDINAVIENS ERKÄNDT FÖRNÄMSTA MODEBLAD ÄR IDUNS MODETIDNING, som för helt år kostar endast 5 kr. för planschupplagan, 3 kr. för den vanliga upplagan. Prenumerera på prof från det nya kvartalet!

LOVISA PETTERKVIST I EUROPA. RESEBREF FÖR IDUN. BREF V.

UTMÄRKTA HERR REDAKTÖR!

Jag vill inte beklaga mig — herrskapet vet, att jag inte har beklagat mig en enda gång. Jag har inte sagt ett ord om alla hennes gemenheter — inte ett ord — bara till Ruffen, och det hade jag då lika gärna kunnat låta bli, ty han bara svarar: hvad hade du där att göra, gumman lilla! Är nu det en tröst, det. Men i dag måste jag tala.

Jag vill på Narcissusfesten, en nationalfest, som Montreux firar bara en gång om året, och får inte! Är det nu mitt fel, att hon råkat ha sett allting, som finns mellan Jockmock och Rom? Är det mitt fel, att hon är led och knarrig och obehaglig på alla de vis?

Om jag vore hon, så skulle jag säga: »Jag har visst sett litet karnevaler och sådant där, men naturligtvis skola vi gå för din skull, Lovisa lilla!»

Men nu är inte hon jag, olyckligtvis, också lär jag nog få sitta här och trösta mig med, att jag åtminstone sett narcisserna växa. Bara jag hårdt kniper ihop ögonen, kan jag ännu när som helst se de snöhvita, liksom uppritade sluttningarna på Glion, där narcisser stodo i tusental bredvid hvarandra; idel narcisser. De liknade blommor i en sagovärldsväfnad mer än lefvande blommor, och luften var så mättad af dofter, att man kände sig riktigt vada i vålluktsvågor.

Ja, nog var det härligt, men det var det det, och Narcissusfesten är någonting helt och hållet annat, den är en karneval, tänk en karneval, med pris och en balett, som dansas af 400 barn, utklädda till blommor, och velcepeder, som täfla, och hela Montreux — naturligtvis — på benen — och främlingarna med — och staden klädd i festskrud! Ja, själfva tärnorna eller fiskmåsarna, lära komma att deltaga, klädda i kostym . . .

Och det skulle inte jag få se, bara därför att — *Usch!!!*

Senare. Jag har varit på Narcissusfesten! O! Ack! Härligt! Förtjusande!! I sällskap med en grå engelska i lockluggsperuk och knopande skärt, och en svart tysk, så lik Werther i »Gretas lidanden», som en man kan vara det i dessa för poesin så pröfvande tider. Han erbjöd sig själfvilligt att bli vår kavaljer — och riktigt bad mig komma med; nog för att jag skulle rotvälkska med engelskan, så han skulle i fred få prata med niëcen, som han är kär i, fast inte hon bryr sig om honom, utan är kär i en ann, som i sin tur inte bryr sig om henne, utan är kär i en ung fran syska, som inte får gifta sig förr än om tre år, hvarför, vet inte jag!

Emellertid kom inte niëcen med oss och i förargelsen riktigt slog han — Werther — sig ut för min skära sidenhatt och min svarta sidenblus — nej, tvärtom — hvilken stass jag satt på mig för att se så »engelsk» ut som möjligt.

Vi promenerade arm i arm, betänk! (Det ska' Ruffen ha, det!) Och genom att oupphörligt säga »ja wohl» underhöll jag en den mest animerade konversation. Gud vet om hvad.

I Grand Hôtel d'Aigle — där vi då bodde — är det så bra ställt, att man genom något slags utväxlingssystem kan, för samma betalning, få intaga sina måltider i inte mindre än fyra andra hotell, strödda här och där i Schweiz.

Vi »lunchade» i National i Montreux, men jag minns inte en smul hvarken af hotellet eller maten, så ifrig var jag att komma i väg till dagens »klo».

Bland nu befintliga Cacaosorter
intages säkert förnämsta platsen af

HULTMANS CACAO

Guldmedalj

vid 1897 års Konst- och Industriutställning i Stockholm

FRU DREYFUS' ANKOMST TILL RENNES.

Stadens »festskrud» föreföll mig allt *bra* enkel — den var med ett ord något för mycket republikansk enligt min smak — men solen, den var royalistisk och strålade så, som den inte strålat på en flera veckor.

Alla billigare biljetter voro slut; kosta på oss 10 francs stycket ville hvarken jag eller tysken.

Men engelskan betalade sin guldsilant utan att blinka, hon, och försvann i den tillfälliga amfiteatern, uppförd af bräder på det stora salutorgets till nyttan invigda mark.

En bit längre bort var en annan ingång — genom ett plank, och här kostade entréen bara 1 franc.

»Kan vara lagom,» sa jag.

»Ja wohl,» sa tysken.

(När inte jag sa »ja wohl», så sa han det, hvilket gjorde, att samtalets balans aldrig sänkte sig!)

En polis med ett gruffigt republikanskt, d. v. s. ovanligt rött — skärp kring magen — nej, Gud bevara mig, kring nedre bröstet menar jag — släppte in oss. Nu ville tysken till höger, jag, af instinkt, till vänster. Han sa' någonting om baletten — — —

»Ja wohl, sa' jag ljuft och drog honom — till vänster. Här fanns inga människor.

»Åh, så skönt,» sa' jag.

Men nu befanns det, att man, för att kunna se baletten, hvilket endast kunde ske genom ett *staket* (därför var biljetten så billig) *måste* till höger. Naturligtvis var jag villig gå till höger *nu*, när jag hade någon *orsak* att göra det. Men hast du mir gesehen! Framför staketet stod nu flere led af människor, alla tåligt stirrande på en massa pojk-bakdelar, hvilka, antagligen genom kantonens försorg, voro upplysta med röntgenstrålar, eljes begriper jag inte, hur folk kunde se någonting alls.

Och *midt* upp uti detta bryderi, hvad gör nu min Werther?

Jo, han rent af *rusar* ifrån mig och fram till niëcen, som, i sällskap med den unga fransyskan och hennes beundrare — Men, hur sådant där går till, vet hvarenda en af herrskapet, som passerat de fyrtio, lika bra som jag — —

Amazonhattar och sidenblusar hjälpa minsann inte, när det gäller att kämpa mot ung-

dom och natur. — Nu stod jag där emellertid, öfvergifven i sjätte led — —

Men hvarför berätta om dessa mina lidandets långa kvarter? Alltnog, om en stund var jag öfver mig förtjust och tacksam att till en månglare få betala 20 francs för den plats jag nyss kunnat köpa för 10 och kom ditsläpad af en vaktmästare, flämtande, mörkröd och uttröttad, medan engelskan, sval och behagligt viftande på sig med sin stora struts-solfjäder, betraktade mig, som om hon sett på ett dumt och löjligt djur.

Det är sådant där, som utgör engelsmännens *styrka* (att kunna ge ut pengar med *förstånd*).

Balletten hade redan börjat, när jag kom — musiken var riktigt praktfull, och de dansade som på en *scen*, draperad med flaggor och växter i massa.

Aldrig har jag hämtat mig så fort. Det var minsann inte tid att sitta där och flämta inför en sådan syn.

O, om Iduns alla mammor och mormödrar hade varit där!

Man *kan* inte tänka sig något mera ljuftigt, något läckrare och mer för hjärtat värmande än dessa 400 små älskade blomsterbarn: somliga klädda till ärtskidor, andra till solrosor, än andra till kungsljus, åter andra till näckrosor, violer och liljor; alla med klirrande små blomsterstafvar i händerna och alla dansande för »prins Narcissus», som stolt satt på sin snöhvita blomstertron. Och hur väl de kunde sina små turer se'n, de raringarna. Små markiser och markisinnor, i dyrbara sidendräkter, dansade en menuett bland »blommorna»! Alla kostymer voro nya; hvarenda litet barn, ett verkligt litet *mästerverk*.

Och sol hade de älsklingarna, så de inte behöfde förkyla sig, sol, som pudrade deras små söta ansikten med ett riktigt *guldpuder*.

Jag skulle ha velat ta dem i famn alla 400, eller åtminstone de små ärtskidorna, som voro så söta, att man bokstafligt ville äta opp dem.

Men som det inte gick för sig, så ropade jag »bravo» allra högst af hela publiken och kastade in på »scenen» en stor strut praliner, som jag lyckligtvis hade med mig.

Så kom täfningen af velocipeder; och bland dem var fiskmåsarna.

Men det var inte alls så, som jag tänkt mig saken. Jag hade verkligen trott, att måsarna på något vis blifvit dresserade och kostymerade, men i stället var det soldater, som blifvit dresserade och kostymerade (till måsar), och som nu med röda simtår i hvinande fart trampade fram sina af vingarna dolda cyklar.

Åh ja, fult var det ju inte, men när man är van att se de lefvande måsarna, som trampa sig fram så vackert utan cyklar, så — — —

Första priset fick en ung vacker amma, som i Montreux's folkkostym kråmade sig på en blomsterhöljd cykel, hvilken drog en blomstervagn, där ett det sötaste hvitklädda lilla barn låg och sof.

Hon var utmärkt bra kostymerad och allt det där, det kan jag inte neka till, men om man i *moralens* namn *någonsin* bör ge första priset åt ammor, det blir en annan fråga.

KAPTEN DREYFUS LANDSTIGER PÅ FRANSKA KUSTEN VID FORT HALIGUEN.

C. F. DUFVA.

Så kom det en herre, bara en herre, gråklädd, med en manshög harpa af lefvande violer, hvilande på en sned öfver cykeln.

Harpan var förtjusande — men herrn? Men kanske att han ville visa, att själfva harporna i det här landet äro förtjusande? I så fall var det en mycket fin tanke, som vida säkrare än amman borde belönats

med pris. — Så kom det ett par byxben marscherande under en förfärligt stor blomsterkorg. Hvad det betyder, vet jag inte. Så vida det inte var någon slags symbolik af en afskedad Montreux'sk friare?

Efter velocipederna kommo de stora vagnar, af hvilka en, en den mest graciösa gula sidensnäck, hvilande på en bädd af violer, fick 400 francs i pris, hvilket inte var mycket, eftersom bara blommorna till den lär ha kostat 600 francs.

Hjulen voro också täckta af violer, men frun, som satt i, var det inte; hvilket jag tycker var ett stort fel, ty det hade säkert klädt henne att vara mycket väl täckt.

Gruffigt vackert, ändå!

»Statens» vagn var en bit skog och framför den en »äkta» bit Narcissusäng. Mycket poetiskt. Så kom en liten åsna med blomsterseltyg, hvilken drog ett det näpnaste rococoherrskap på 6 à 8 år i en liten glasvagn.

Gud vet, hvem som var sötast af barnen. Jag tror ändå det var åsnan. Nästa kärria var klädd med blomkål, morötter, och rädisor samt körd af »söta far», medan »söta mor» andäktigt höll en stor ost i famn. Utmärkt! Så »kom det en poetisk bark», så ett Tyrolerherrskap, sittande på egna klippor, så en vagn, täckt af konvaljer och körd af en kusk med sidentömmar; så en hel vinstuga. O! och sist och bäst ett tempel af rosor, i hvilket satt en liten lefvande Amor i en gunga och afsköt små förgyllda pilar.

Min vän hade »ursäktat» sig med, att den sista karnevalen hon sett i Nizza var så burlesk och så grotesk, att hon alldeles mist smaken för allt, hvad karnevaler heter.

Men här fanns ingen burleskhet och ingen groteskhet, minsann, utan finess och odlad smak. Rätt åt henne, att hon gick miste om synen — alldeles rätt. Ty att döma ett folk efter ett annat är väl då så pindumt så — —!

Schweizarne i massa göra intryck af kraft, lugn och litet tyngd.

Man förstår, när man ser honom så där »samlad», att nationen har svårt bli en »industri-nation», de äro landbrukare och vinodlare till både kropp och själ — och komma väl att så förbli ännu några sekel.

Sidenklädda ryttare i kostymer från de olika kantonerna redo genom gatorna för att bereda plats åt processionen. Alla de söta 400 ungarerna voro nu samlade efter »färg» i skogklädda skrinkor, alla hviftande med små silkespappersolfjädrrar — också »i färg» — och så ljufliga, att — Men det där konfekt- och blomsterkastandet, som jag läst så gruffigt mycket om — —?

Konfekt förekom pro primo inte alls, hvilket är ett rysligt fel, efter ingen, ens med bästa vilja i världen, kan kasta något som inte finns.

Hvad som fanns var strutar med munlack.

Jag trodde först, att hela Montreux skulle försegla sig, men munlacket fastnade inte, som väl var. Så fanns det små rullar af smala

silkespappersremсор, som man försökte att fånga hvarandra med.

Det var ju mycket intressant, efter verkliga ingen försökt att fånga mig på det viset förut.

Men den där glöden, elden, passionen — —? Den jublande karnevalsglädjen, hvar var den?

Har kanske glöden frusit till is under vägen öfver Alpena? Eller har resebeskrifvarne narrats? Tänk, om de narrats!

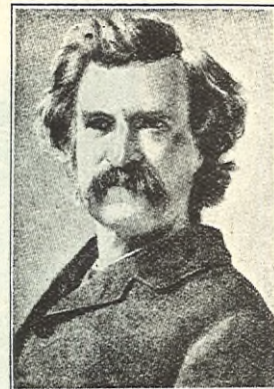
Om jag inte höll mig för god, skulle jag fråga henne, ty i fråga om att narras tror jag inte hon är så underhållig. Min tysk säger, ty nu har han tagit mig till nåder igen — (alltid med den unga niëcen till tolk!) — att schweizarne inte förstå att glädjas för stunden, att de behöfva en hel krater för att värmas upp, samt att karnevalen aldrig får fotfäste här. Om det är sant, vet jag inte; men om god vilja och energi och fin smak kunna skapa en karneval, så äro schweizarne på god väg. De ha ju en så vacker »grund» att bygga på; Glions oupphinnelige Narcissusfält! — Enda faran är, om belåtenheten skulle hindra utvecklingen. Men låtom oss hoppas, att »Prins Narcissus» näpna hof skall hindra honom ifrån att spegla sig till döds i själfafgudningens källa! —

Sedan jag sist skref, ha vi gjort en så intressant bekantskap, med en mormor, en riklig mormor, af landets stam. Dottern, hos hvilken hon bor, har 12 barn och en man, som dricker; så nog har hon börda efter rygg. Mormor har skött upp alla de 12 små —

praktiga, bruna ungar äro de — och när hon någon enda gång kommer »så långt som utom stugudörren», har hon alltid stickstrumpan i hand.

De bo i ett så sött chalet — tänk nu, att kalla en stenhög för chalet! Hu, så kallt där måtte vara på vintern. Köket har stengolf och var nu på värkanten som en iskällare. — Lågt i taket är där också, och svart och rökigt och så tarligt, tarligt möbleradt. Ingenting af alla de små lyxföremål, som finnas hos en svensk bonde, bara det allra nödvändigaste. Lika ljust, som schweizaren har det utom hus, lika mörkt och kulet har han det inom hus. Två fönster och små fönster, det är en lag hos såväl fattiga som rika. »Det är för att släppa in så litet sol som möjligt om sommaren och så litet kyla som möjligt om vintern» — förklarade mormor. Hon har för öfrigt berättat oss sin lefnadshistoria, som var intressant nog.

Hon var älskad af tre bröder på en gång och höll själf af den yngsta, men blef tvingad att ta den äldsta. När han dog, lade föräldrarna sig emellan igen och tvang henne,

MARK TWAIN.

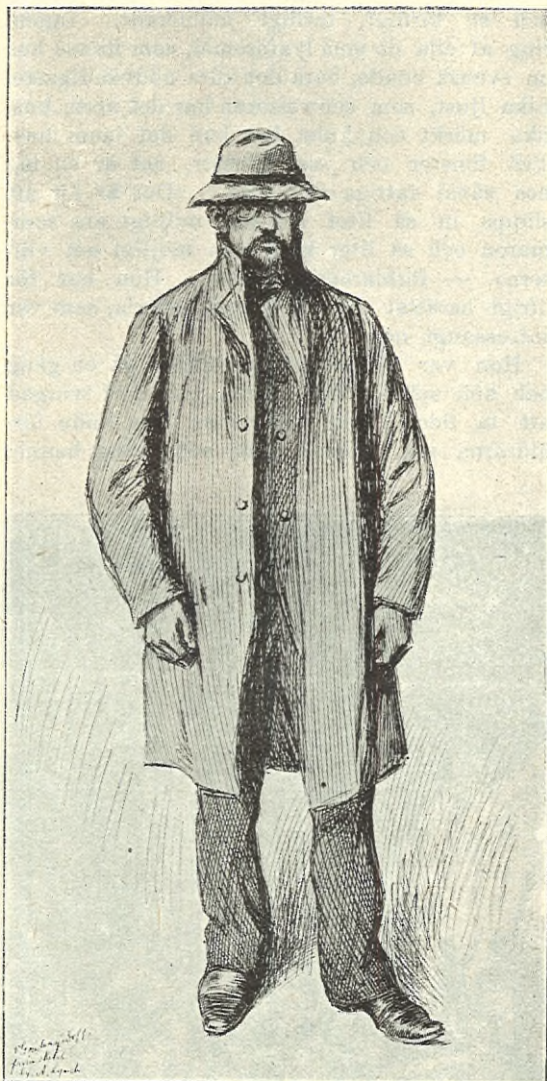

FRÅN OROLIGHETERNA I BRUXELLES.

KAPTEN DREYFUS

FÖRE »AFFÄRENS» BÖRJAN

EFTER ÅTERKOMSTEN FRÅN DJÄFVULSÖN.

att ta brodern numro två, som dog efter bara några månaders äktenskap. Nu äntligen fick hon gifta sig med sin »grande amour», som utvandrat till Amerika, men som nu kom hem igen. —

Herrskapet skulle ha sett, hur det skrynkliga ansiktet strålade, när hon berättade om honom och hur andäktigt hon gjorde korstecknet och tackade »den heliga modern, som haft förbarmande med henne till slut.»

Jag har ännu inte lyckats räkna ut, om hon hade rättighet att tacka heliga modern eller inte? Jag lämnar frågan öppen åt herrskapet. —

I chaletet bo också 5 kossor, husets driftkapital och stolthet. De tvättas och ryktas och blankas, som om de vore riktiga prinsessor, och hvar enda en af dem har sitt vackra läderhalsband med klocka — inte en tung, klumpig järnbjällra som hos oss, utan en skinande stål-klocka med svag vacker ton. Också utföra

kossorna här riktiga konserter på klockor, och en djurvän kan med riktig fröjd sola sig i deras evigt lycksaliga ögon.

Att vara ett nöt i Schweiz, det är minsann någonting helt och hållet annat än att vara ett nöt hemma hos oss. Där äro de inte så uppburna minsann.

Herrskapet och redaktörens
amie et humble servante

LOUISE BRANCHE DE PIERRE.

P. S. Jag kan inte skicka någon fotografi från Narcissusfesten — därför, att de som finnas äro så rysligt dåliga! Prins Narcissus ser ut som en hvit trasa, och de små ärtskidorna som dansande blodiglar.

P. S. P. S. Jag hoppas herrskapet äro så goda och lägga märke till namnet? Nu kan jag inte vrida något mer franskt ur det.

D. S.

VÅRA ILLUSTRATIONER.

C. F. DUFVA †. En af hufvudstadens mest kände borgare, apotekaren Carl Fredrik Dufva, afled den 7 dennes i en ålder af nära 77 år. Den afidne hade genom sin hjälpsamhet och sitt hjärtvinnande väsen förvärfvat en ovanligt stor vänkrets, och de flesta af våra läsarinnor hafva nog på ett eller annat sätt stiftat bekantskap med C.F. Dufvas välkända parfymeriaffär, Drottninggatan 41, Stockholm, hvars grundläggare och innehafvare den afidne var.

DREYFUS-AFFÄREN är i dessa dagar kanske mer än någonsin föremål för allas intresse. Den olycklige »fången på Djäfvulsön» har äntligen återkommit till Frankrike för att, sedan kassationsdomstolen som bekant beslutit revision af processen, ställas inför en ny krigsrätt. Densamma har denna gång förlagts till Rennes. Man borde af dess domslut ej vänta annat än ett fullständigt frikännande och rehabilitation af den olycklige. Men absolut säker härf på kan man nog ej vara. — I afvaktan på utgången meddela vi i dagens nummer några bilder, nämligen porträtt af kapten Alfred Dreyfus före »affärens» början och efter kaptenens återkomst, hans landstigning på franska kusten samt fru Dreyfus' ankomst till Rennes.

OROLIGHETERNA I BRUXELLES med anledning af regeringens rösträttsförslag synas hafva varit af ganska omfattande dimensioner, att döma af de utförliga meddelanden, som förekommit därom i den in- och utländska pressen. Vid mer än ett tillfälle har det nog gått rätt blodigt till, såsom synes af den bild från oroligheterna, som finnes införd i detta nummer. Oroligheterna äro nu bilagda, sedan regeringen sagt sig vilja återtaga lagförslaget ifråga.

MARK TWAIN, den berömde amerikanske humoristen och författaren, eller Samuel Langhorne Clemens, såsom hans verkliga namn är, anlände i början af veckan till Sverige, för att vid dir. Kellgrens sanatorium å Sanna i närheten af Jönköping undergå behandling.

MINA BONDE †. Grefvinnan Vilhelmina Bonde, född Lewenhaupt, som länge legat sjuk, afled i måndags å sin egendom Gustafsvik i Södermanland. Då vi i ett följande nummer ämna komma med en utförligare lefnadsskildring jämte porträtt af den afidne, inskränka vi oss för närvarande till det enkla meddelandet om hennes frånfall.

EN HÄGRING. FÖR IDUN AF ELISABETH KUYLENSTIERNA.

INNE FRÅN societetsalongen ljöd en sprittande, smekande Straussvals, hvilken toner ofrivilligt och nästan på kif, kunde man tycka, lyfte de paneltäckande damernas fötter och kommo stadiga matronor att vicka så ungdomligt käckt på hufvudet, som hade de varit sina egna döttrar.

Det var för öfrigt många uppe i svängen, först och främst de, som man på kaffekonseljerna »säkert trodde ha gått åt», och som nu mot slutet af sommaren tagit hvar och en sin och låtit de andra bli utan, alldeles som i den gamla dansleken, och så de unga nöjeslystna fruarna, hvilka togo sin indiansommar så gladt och så grundligt de kunde, utan att plikterna mot man, hem och barn tyngde deras axlar.

Hvarje badort, liten eller stor, har sitt universalsamtalsämne i skvallerkrönikan, sin »han» och »hon», hvilka aldrig behöfva namngifvas, för att man skall veta, hvem det är fråga om. Och i sommar hade man här fått sin »hon» i den täcka, koketta fru Brydel och sin »han» — icke i någon af hennes beundrare, ty de voro alltid legio, utan i hennes man, den lille, klotrunde direktören, hvilken ett kvickhufvud behagat döpa till »nyststjärnan», därför att han en gång, när han förmått springa »sista paret ut», satt armar och ben nästan diametralt.

Nu pekade fru Fogelin med krökt lillfinger utåt salongen, och strax visste majorskan Bettner, »hvar hon borde se.

»Se, så hon svänger på hufvudet och skrattar som en sjuttonåring,» sade fru Fogelin; »att tänka sig, att hon har hållit på så där i snart tjugu år, för nog är hon sina modiga trettiofem.»

»Ja, det kan man då se på allt utom på hennes toaletter,» inföll majorskan; »stackars barn, som skall uppfostras i det hemmet!»

»Åh ja, men den lilla näbbiga Hezel brås redan på modern i allt. Äpplet faller inte långt ifrån trädet.»

»Nej, nej, det är nog troligt. Stackars direktören!»

Nu hade fruarna hunnit till den sedvanliga refrängen och läto konversationen glida in i en annan strömfåra; det fanns så många intressen att bevaka, att man ibland måste undra, hur sommaren skulle räcka till.

Fru Brydel undrade detsamma, och under det hon nu, varm efter dansen, viftade sig med solfjädern, sade hon några muntra fjärilsord om all glädjes obeständighet åt sin kavaljer, en ung, smäktande löjtnant.

»Ja, för mig är den förbi med den här sommaren,» sade han och tvinnade sina ganska vällyckade, mörka mustascher, »men för er, fru Brydel, kommer ju vintersäsongen med nya förströelser.»

»Ja, det vill jag hoppas. Jag tänker visst inte gå i kloster eller ens i ett stilla familjelifs lugna hamn, som en del unga fruar så rörande blidt lofva. Min man får rå om mig, när jag har tid, det mår hans kärlek för resten utmärkt af, den blommar lika fagert som i ungdomens, hoppets och oskuldens dar.»

Hon skrattade åt sin lätta plikt-moral, så att de hvita tänderna lyste.

Löjtnanten skrattade också, det var alldeles förtjusande, när andras unga fruar togo lifvet så lekfullt och fjäderlätt, men den hustru, han själf en gång valde sig, borde ha en annan resonansbotten.

»När min käre gubbe var ogift,» skämtade fru Brydel, »kallade vi unga flickor honom

HUSMÖDRAR,

som önska ett verkligt, delikat kaffe, som dessutom ställer sig både drygt och billigt, köpen **GRAFSTRÖM & C:os** Ångrostade Kaffe.

— Regeringsgatan 31. — Storkyrkobrinken 8. — Götgatan 9. —

alltid farbror ungar; var inte det ett lustigt namn?»

»Jo mycket, ha, ha, ha!»

»Ingen trodde, att han någonsin skulle våga något så djärft som att gå och bli förtjust i mig, för det är djärft, inte sant, herr löjtnant?»

Hennes ljusburriga hufvud med den stora knippan blåklint uppe vid hårknuten lades på sned, och hon blinkade litet med de ljusa ögonen under de långa ögonfransarne.

»Det är djärft,» upprepade löjtnanten, »men — men ingen kan låta bli.»

»Farbror ungar blef den lycklige. Och jag är nöjd med mitt val. Ser löjtnanten, en man måste vara lika behagligt enahanda som ett väl tempererat rum vintertiden.»

»Åh, en superb liknelse.»

»Egen komposition! Men se där ha vi doktor Furu! Kom hit, herr doktor, och bjud upp mig till nästa polka!»

Hon tog ett par steg emot den unge finske läkaren, hvilken tycktes vara den ende manlige individ vid badorten, som var oåtkomlig för hennes raffinerade flirt och koketteri. Han talade hellre med mannen och kunde vara tämligen knapp mot den unga frun.

»Tack, jag dansar inte polka,» sade han tvärt.

»Ni skall få mig till danslärarinna. Skulle tro, att det bästa är godt nog,» log hon.

»Till och med för godt för mig.»

Doktorn bugade sig stelt.

»Vill ni låta mig gå, låta mig stå, låta mig taga en annan, som det står i visan,» frågade hon med sin smeksamt kvittrande barnröst.

»Ja, var så god,» sade doktorn höfligt och lämnade utan vidare salongen. När han gått ett stycke i parken, mötte han direktören. Denne gick alldeles ensam med händerna på ryggen och hufvudet bakåtböjdt, som njöt han af att höra fåglarne sjunga och se dem hoppa från gren till gren däruppe i det täta löfverket. Endast en och annan bruten ton från dansmusiken trängde hit; det var så tyst och stilla, en sådan helgskvällsfrid öfver denna föga passerade gång, att doktor Furu undrade öfver, att den lille jovialiske direktören promenerade här.

»Nej se Furu, du är också ensam, tror jag,» hälsade direktören och räckte honom handen, »det var bra, att det var du, som kom. Man kan inte gå och prata med hvem som helst en sådan här kväll; det är så härligt vackert, tycker du inte det?»

»Jo,» sade Furu, »men dock inte just vackrare än många andra kvällar.»

»Säger du det; så du kan inte se skillnaden. Nej, nej,» myste direktören, »det har väl

sina skäl, att jag fått ögonen öppna. Hör du, Furu, har du varit kär?»

»Ja bevars, många gånger.»

»Asch, det är bara strunt. Nej, en gång, menar jag. Nej, det har du nog inte, då kunde du inte gå där och se så odrägligt likgiltig ut. Lyckan gör en så himlastormande glad och nöjd vet du, att, att...»

»Jaså, du är så lycklig?»

Direktören tvärstannade, och det drog ett moln öfver hans rödletta ansikte, han tycktes fundera på svaret; slutligen frågade han långsamt:

»Sa' jag det?»

»Det lät åtminstone, som du menat det i din utgjutelse.»

»Hm, hm, ja, visst tusan är jag lycklig. Ser du, när jag fick Evy, kunde jag väl inte begära mer, och det gjorde jag inte heller — men, men ibland förefaller det mig, som jag aldrig hade fått henne. Ja, det här säger jag bara till dig,» afbröt han sig förlägen, »för jag tror, att du förstår mig, och för resten skall jag tala om, att jag hoppas mycket af framtiden, hon är för glad och för ung än för mig, men när hon har dansat ut, kommer hon nog och sitter hos mig i soffan, och då skall jag lägga min arm omkring henne och säga henne, att hon är ung och vacker än, för ser du, Furu, en kvinna tål aldrig höra talas om, att tidens tand gnagt henne.»

»Du är både erfaren och finkänslig,» sade Furu med ett allvarligt leende, »och jag önskar dig lycka med din framtidsidyll.»

»Tack skall du ha. Du har väl sett henne inne i danssalen nu? Hon är jämnt uppjuden förstås.»

»Ja.»

»Det roar henne det där. Om det fanns en liten vrå, där ingen kunde se mig, skulle jag allt stå och titta på henne, men det generar mig, att folk skall peka ut mig som hennes gamle, fule, tjocke man. Jag tycker, att jag blir till en raggig faun, och det vill jag inte. Då går jag hellre här och fantiserar ihop en liten efterlycka åt mig. I dag för elfva år sedan fick jag hennes ja, och, herre Gud, hvad jag sedan gick och drömde grant den kvällen. Allting har väl inte precis hållit streck, men man får vara nöjd ändå, och så har jag ju lilla Hezel, hjärtegrynet, som är så lik sin mor.»

»Jaså, hon är det?»

»Som ett bär. När hon var liten, var hon gärna hos mig, men nu har hon växt ifrån pappas knä och fått sina små kavaljerer att leka med, he, he, he.»

»Det var tidigt.»

HYLIN & CoS

FABRIKSAKTIEBOLAC

KONGL. HOFLEVERANTÖR.

UTSTÄLLNINGSTVÅLAR:

VIOL, HYACINTHE, HÉLIOTROPE, SYRÉN M. FL.

THEA-ROS-PARFYM M. FL.

prisbelönta vid 1897 års utställning med GULDMEALJ

Försäljes i våra butiker

8 Regeringsgatan — Vesterlånggatan 16.
A. T. 64 69. A. T. 24 97.

samt hos alla finare parfymhandlare i riket.

»Ja, det kan ju hända, men ser du, Evy är ju så glad med ungherrar, och så totar flickungen efter. Jag skulle varna henne, tycker du, hålla styr på tösen; det kan jag inte.»

»Och hvarför inte.»

»Jag är så rädd, att hon inte skulle hålla af mig då. Jag var kanske en för gammal fågel att sätta bo, men jag ångrar det inte. Mina fjädrar ä' ruggiga, men de kunna skydda, när det så behöfs.»

Furu nickade och gick tyst. Under samtalelet hade de närmast sig societetshuset. Nu räckte Brydel honom handen igen och sade:

»Nej, godnatt med dig, Furu, jag går upp i villan. Om du får se Evy, så bed henne från mig sätta väl på sig, när hon går hem. Glöm inte det, är du hyggelig! Godnatt, godnatt!»

»Godnatt, sof godt,» sade Furu hjärtligt. Han stod sedan kvar, försänkt i tankar.

»Hvad doktorn ser djupsinnig ut,» sade en ung flicka, som just tänkt springa förbi honom, men hejdade sig.

»Ja, jag tänker på kärleken,» sade han lugnt.

»Åh, det var ju rysligt intressant.»

»Ja, jag har hittat ett guldkorn i den — men så har jag också funnit ut, att det troligen var det enda.»

»En sorglig erfarenhet.»

»Hm, kanske en sköld, på hvilken man kan sätta: 'och ibland äktenskap de bästa, de äktenskap, som ej bli af.'»

»Nej fy, doktorn, nu hör jag inte på er längre.»

»Ni slipper, fröken, men ändrar jag åsikt en gång, kunna vi ju resonera om saken igen.»

Hon rodnade starkt och skyndade uppför trappan till societetshuset. Han såg länge efter henne och gick sedan åt motsatt håll.

Schweizer-Siden är det bästa!

Begär prover på våra nyheter i svart, hvitt eller kulört från 55 öre till 15 kr. pr meter.

Specialitet: Nyaste sidentyger för sällskaps-, bal- och promenadtoaletter samt till blusar och foder.

De utvalda sidentygerna sändas till Sverige endast direkt till privatpersoner tull- och fraktfritt till hemmet.

Schweizer & Co., Luzern (Schweiz).
Sidentygs-Export. (C)

Tandläkare Sjöquist

Drottninggatan 68, Stockholm.

TANDLÄKARE

G. G:son Hård af Segerstad,

Alma Hård af Segerstad.

Birger Jarlsgatan 13, 1 tr.

Rikstel. 20 48. Allm. tel. 86 46.

Tandläkare G. W. Widfond

Drottningg. 74. — Rikstel. 27 54
OBS. I Garanti för hållbarhet.

Doktor Thora Wigardh

praktiserar från den 20 juni i Göteborg och
Marstrand. (Nord. A. B. 8120)

Tandläkare Wibom,

Östermalmstorg 1.
Mottagningstid 10—12, 6—7. (S.T.A. 60178)

Kurs i Sjukgymnastik och Massage

från 15 Okt. 1899 till Maj 1900.
Upplysningar och prospekt erhållas genom
Doktor O. Wide,
Adress under juli Pension Vesque, Rue
Vaneau 31, Paris.

Te, flere sorter hos
G. ELFVING,
Riddaregatan 11 A.

I hela världen

finnes icke något bättre samt för kökskärl och händer behagligare rengöringsmedel än LAGERMANS Kraft-Skur-Pulver. Köpes hos alla specerister i riket. Ende tillverkare KRAFT-TVAL-FABRIKEN, Jönköping.

Smycken

med briljanter o. pärlor och kulörta stenar, modernaste och största urval till billigaste pris hos

K. ANDERSON,
Hofjuvelerare,
1 Jakobstorg 1.

Eleganta visitkort

ä

duns Kungl. Hofboktryckeri

12 Stora Vattugatan 12.

Husmodrar!
Spara
 är lösen för hvarje husmoder med en begränsad hushållspenning!
 Huru göra en verkligt stor besparing? Jo, använd den i Edra hushåll Pellerin's Margarin, Göteborg, som är *bäst, ärligast och billigast!*

Liktornslösningsmedel.
 Detta utmärkte medel, hvarigenom de svåraste liktornar inom trenne dagar upplösas och borttagas, försäljes å 1 kr. pr sats i Stockholm endast hos C. F. Dufva, Drottninggatan 41. Till landsorten franko mot 1 kr. 20 öre i 10-öres frim. af M. Malmström, Upsala. Se utförlig annons jämte läkareintyg i Idun för den 20 maj.

KNEIPP Vattenkur-anstalten
 Borg. Begär prospekt. NORRKÖPING.

Fristående automatiska Barn- och Turisttält.

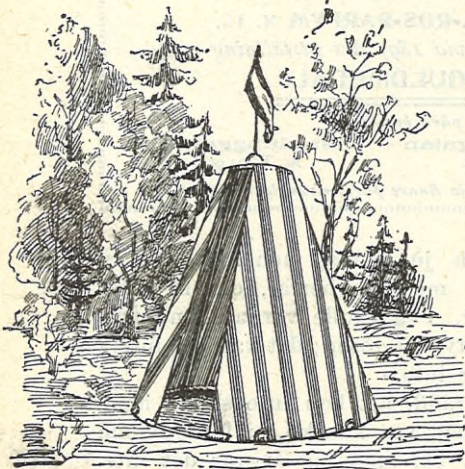
Dessa tält kunna på en minut uppsättas och nedtagas. Behöfva ej fastgöras i marken. Oberoende af blåst, varaktiga och solida. Då tälten kunna uppsättas så väl vid sjöstränder som ock å hvilken annan plats som helst i det fria, äro de lika lämpliga till såväl lekstugor för barn som bad- och turisttält.

Tältets vikt 11 1/2 kg. Höjden 190 cm. Tältduken af prima vattentät, rödrandig markisväf.

Tältet tillerkändes diplom för hedersomnämning vid allmänna konst- och industriutställningen i Stockholm 1897.

Pris 18 kr. st. Allt mot förskottslikvid eller efterkräf. Ingående rekvisitioner expedieras samma dag, de anlända.

Gustaf Wiséns Bokhandel, Östersund.

Nytt!

Lundby Skönfärgeri och Kem. Tvättanstalt,
 Göteborg,

behandlar allt till Herr-, Dam- och Barn-garderoben hörande. Herrkostymer lagas m. m. om så önskas. Eget skrädderi. Insänden direkt Edra plagg, som tvättas, färgas m. m. fort, väl och billigt. Tidsenlig, ny metod; fabriksmessigt.

Köp alltid radiatorsmör!

Canfield Armlappar.

Utan sömmar. Utan lukt. Vattentäta. Oöfverträffadt skyddsmedel för hvarje klädning.

Canfield Rubber Co.,
 Hamburg, Grosse Bleichen 16,
 Endast äkta med vårt skyddsmärke -Canfield-.

Garantibeväs medföljer hvarje armlapp.

IDUNS MODE-TIDNING

300,000 ex. upplaga

har den modejournal, hvaraf en svensk upplaga sedan flere år utgifves under namnet **Iduns Modetidning** och som år för år undantränger alla andra modejournaler. — **Iduns Modetidning** utgifves i 2 upplagor, båda med 2 nr i månaden, hvardera numret innehållande inemot 100 charmant illustrationer samt åtföljdt af en stor dubbelsidig mönstebilaga. Med den dyrare upplagan — planschupplagan — som kostar endast 5 kronor pr år, följa dessutom 1 gg i mån. en fin-fin kolor. modeplansch och en förträfflig handarbets-tidning. Den billigare upplagan utan dessa båda bilagor kostar blott 3 kronor. I innehåll och pris, jämförda med hvarandra, står denna modetidning absolut

oupphunnen.

Katrinelunds vårdanstalt
 Å
 emottages nerv- och sinnessjuka kvinnliga patienter. 1:sta klass. Ansökningar ställas till anstalten.
Elise Lennwall,
 Föreståndarinna.

Till Direktör C. H. Liedbecks institut för Sjukgymnastik o. Massage

antagas fortfarande elever, damer och herrar i skilda kurser.
 Undervisning i anatomi, fysiologi och sjukdomslära meddelas af läkare och medicine amanuenser.

Fullständig undervisning i elektriska och den nya lätt- och tystgående dubbelaxlade handvibratorns användning för sjuka.

Kapten W. Åmans symaskinskoppling till Direktör C. H. Liedbecks vibrator säljes äfven vid C. H. Liedbecks institut. Rikst. 4165. Allm. Tel. 8087.

I Sjukgymnastik och Massage

börjar ny lärokurs den 1 nästk. okt. Prospekt gratis. **Professor G. A. Unman,** Stockholm, Biblioteksgatan 11.

Kurs i Sjukgymnastik och Massage

gives af medicine kandidat A. Kjellberg, legit. sjukgymnast. Prospekt på begäran. Adr.: Stockholm, Mästerns väg 64. Allm. tel. 667. (S. T. A. 61910)

Äkta Ledolin o. Ledolintvål rekommenderas af flera framstående läkare. **Ledolin:** Erkänt säkert medel mot hudsjukdomar, ekzem, skrofler m. m. samt hals- (difteri), strup-, mag- och tarmkatarrer m. m. **Ledolintvålen:** Neutral, beredd af Ledolin, innehåller de finaste ämnen samt är ytterst välgörande för huden. Säljes i Stockholm i de flesta större parfym-, handsk- och speccieraffärer. *Tekn. Fabriken Ledolin, Stockholm.* (S. T. A. 62123)

Träna kvinnliga Slöjdskola,

understödd af Staten och Kristianstads Läns Hushållningssällskap, börjar sin 21 lärokurs den 1 nov. detta år och mottager elever från hela landet. Årsavgift 25 kr.

Fullständigt prospekt på begäran. Förfrågningar besvaras och anmälningar emottagas af skolans lärarinnor fröknarna H. Bergman och I. Johansson samt landtr. Nils Sjö Dahl, adress Ovesholm. Träna i juli 1899.

STYRELSEN.

Pâte vanillee å 40 öre
 Pâte à la violette å 35 öre
 Pâte à l'anis å 35 öre
 Pastilles à l'anis å 30 öre
 Pastilles à la menthe å 30 öre
 Utmärkt lösnings-, välsmakande medel vid hosta, heshet och katarr.
 Pâte à l'anis särskildt lösningsmedel för magen.
 Hos alla handlande och på de flesta apotek

Dagligen tilltager förbrukningen allt mera af såsom medel mot Hårsjukdomar, Hudsjukdomar, Yttre skador, Snufva, Hosta m. m.

Halfårs- och kvartals-abonnenter

böra oförtöfvadt förnya prenumerationen å **IDUN**, illustrerad tidning för kvinnan och hemmet.

Vid Vinslöfs Kvinnliga Slöjd- och Hushållsskola

— belägen vid Vinslöfs station å Kristianstad—Hessleholms järnväg — börjas den 1 nästk. november ny lärokurs, som fortgår till den 15 oktober 1900 med 2 månaders ferier fördelade på vinter- och sommarmånaderna.

Läroämnen äro: damastväfnad, fornordisk väfnad, opphämta, rosengång, klädsöm, llnnesöm, lapping, stickning, stoppning, knyppling, makramé, broderi, schattörsöm, stärkning, strykning samt enklare och finare matlagning.

Årsavgiften är 25 kronor med 10 kronors förhöjning för dem, som önska deltaga i hushållsskolekursen. Skolan är genom sitt fördelaktiga läge inom Vinslöfs municipalsamhälle, sina nya och rymliga lokaler samt framförlätt genom sina dugliga lärarinnor en af de bästa i sitt slag, hvilket också framgår däraf att skolan upprepade gånger vid utställningar erhållit första pris för sina tillverkade arbeten. Prospekt erhålles på begäran. Anmälningar emottagas och rum anvisas af kantor S. J. S. Erman. **STYRELSEN.**

Läs och tag vara på ofvanstående annons. (S. T. M. 39876)

Fru Sofia Larsson, Jönköping. "Örtmixtur" för magsjukdom.

Har rönt exemplös framgång. Flera tusen människor välsigna den. Rekommenderas af läkare och barnmorskor. 6 fl. på en sats kosta 4: 40 pr sats. Sändes på järnväg mot efterkräf, på båtar endast då den är förut betald. Uppgif den sort, som önskas af de tre sorterna. Endast hel sats sändes.

- N:r 1. Hellösande för kronisk förstoppning, magkatarr m. m.
 - N:r 2. Hallösande för magsyra, kolik, gallsten m. m.
 - N:r 3. Bindande för tarmkatarr, diarre m. m. — Jönköping i januari 1899.
- Rikstelefon.
 Sofia Larsson, Östra Storgatan 63. Jönköping.

Tänk på de dina!

Allmänna Pensionsförsäkringsbolaget tillförsäkrar på fördelaktiga villkor **utmättningsfria pensioner**

åt änkor och barn eller andra efterlevande meddelar dessutom lifränte-, kapital- och testaments-försäkringar i olika kombinationer.

OBS! Äfven genast börjande lifräntor. All bolagets vinst tillfaller de försäkrade antingen i form af höjda pensioner eller nedsatta försäkringsavgifter. Hufvudkontor: Strömsborg, Stockholm.

Våla-Stolar.

Undertecknad får för den ärade allmänheten rekommendera sina välgjorda arbeten af alla sorters Stolar, såsom sals-, förmaks-, pinn- & gungstolar samt sals-, serverings- och nattdukebord m. m. Beställningar utföras skyndsamt och till billigaste priser. Illustrerad prisurant sändes, då enkelt porto bifogas.

Postadress: **J. LINDHOLM,** Öster-Våla. **Cibils världsberömda fytande BULJONG** rekommenderas till alla husmodrar.

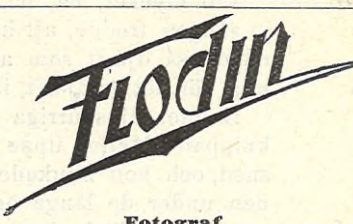
Soppa à la "Cibils". Sopprätter kokas väl i den kvantitet vatten, som anses behöflig, afslas eller passeras genom dukslag. Därefter tillsättes "Cibils", hvarvid beaktas, att soppan är lagom stark, när den är lagom salt. För uppkokta och serveras. Således ingen tillsats af enbart salt eller krydda. I minutt hos delikatess- och speccierhandlare. En gros hos I. Lagervall & Co. Göteborg.

Göteborgs Kex, den erkända bästa i och för sig, tillagade i förhållande till de två kvaliteter.

Välkänd affär att öfvertaga.

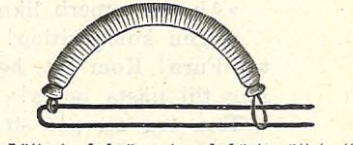
Engelska Magasinet för korta varor, etabl. 1877, finnes på grund af ägarinnans sjuklighet att öfvertagas från 1 okt., bäst passande för ett energiskt fruntimmer. Obs! Stor och fin kundkrets. Billiga villkor. Vidare underlättelse Engelska Magasinet, 49 Regeringsgatan, 1 tr. Träffas 12-5.

Sv. Panoptikon Stockholm. *Största sevärdhet.*

Fotograf, **Drottninggatan 29 A.** Specialité: Konstnärligt utförda porträtt i kol- eller Pigmenttryck.

Nyhet för Damerna! Gummi-Hårbindare.

Lättaste, bekvämaste och bästa sättet att sammanhålla håret, är med användning af den bland utlandet Damvärld så mycket beprisd **Gummi-Hårbindaren**, som endast fästes ihop med en härnål. Den framkallar ej någon tryckande eller spännande känsla åt hufvudet, underlättar betydligt vid hårknutens uppsättande, passar till hvarje frisyr. Pr st. 20 öre, 3 st. 50 öre.

HERM. MEETHS, Stockholm.

Utlåtande om Mellins Food. Herr Axel Lennstrand, Gefle. Hærmad har jag äran sända min lilla flicka Mårtas porträtt. Hon var 13 månader då detta togs och har begagnat Mellins Food sedan sin åttonde månad och har mått utmärkt bra därpå. Med utmärkt högaktning Fru SOFIE LJUNGBAHL, Landskrona.

Prof af **MELLINS FOOD** sändes på begäran gratis och franco från Axel Lennstrand, Gefle, Generaldepot för Sverige, Norge, Danmark och Finland. Bruksanvisning medföljer hvarje burk.

Bankaktiebolaget Stockholm—Öfre Norrland, Drottninggatan 6.

Hushållräkning 5 %. Kassafack till 15, 20, 25 kronor.

Inteckningsbolaget.

— Stockholms Intecknings-Garanti-Aktiebolag. — Hufvudkontor: **Malmtorgsgatan n:r 1,** öppet 10-3. Afdelingskontor: **Biblioteksgatan n:r 13,** öppet kl. 1/2 10-3. Depositionsränta 5 proc. Upp- och Afskrifningsränta 3 Sparkasseräkning (vid Afd.-kont.) 4 1/2 På kapitalräkning å 6 mån. uppsägning godtgöres Bankens högsta depositionsränta och tillämpas vid inträffande ränteförändring den nya räntesatsen omedelbart utan försägen de uppsägning. (S. T. A. 55187).

Nytt! »Choclat» (Chocolat au lait). Högsta närande födoämne i fast form. Hygienisk, absolut bakteriefri. För barn och svaga personer. Liten volum, starkt näringsämne. För sportmän, militärer etc. Fran **Amedée Kohler & fils, H. M. Drottningens hofleverantörer, chokladfabrik i Lausanne.** Begär »Choclat till åtning» (finnes äfven till kokning) i bättre Speccieraffärer, Konditorier samt hos **Herrar Percy F. Luok & Co.** Begär äfven Kohlers specialiteter! *Chocolat à la noisette Gianduja, Five O'clock, Langue de chats, »Le Petit Suisse», Grissini, Napolitains, Nougat, Chocolat fondant, Cacao i bleckburkar etc. etc.* I parti hos **John Åberg, 23 Smålandsgat.** Rikst. 12 49.

!!! Agenter sökas !!! för försäljning af Elektriska bälten. Prof. nettopriser och cirkulär sändas gratis och franko. Adr. Jean Thonérhelth, Burseryd.

EN å TVÅ BÄTTRE FLICKOR önska bli inackorderade på större herregård, helst nära Stockholm, där de grundligt kunna få lära hushållt. Svar med pris till »Väninnor», Kalmar, p. r.

ATT LÄSA TILLSAMMANS med egen A dotter önskas en 12- å 13-årig kamrat (flicka). Vidare upplysningar genom brevväxling med Fru E. Santesson, Malmö p. Gnesta.

Handväfda pappersmattor

För 65 öre pr meter erhålles starka, trefliga, ljusa gångmattor (särdeles passande för sommarvillor) från **Kronatorps Gärd,** adr. Verml. Björneborg.

Plats-annonserna återfinnas i innerarket!